

отворены врата, рали уваженіето къмъ църковния чинъ на обвиняемя, а найвече отъ страхъ да не бы той да открие мръсотитѣ на светата инквизиція. Излишно еще помислихъ да призоватъ и свидѣлитѣ, защото обвиняемыйтъ исповѣдаше престѣпленіето си.

Той бѣше прочее предъ сѣдницитѣ си.

Предсѣдательтъ като хвърли на него строгъ погледъ рече му съ още построгъ тонъ :

— Стани !

Доминиканецтъ са исправи.

— Какъ са наричашъ ? попыта предсѣдательтъ.

— Наричатъ ма Жозе, званіето ми ви е познато. Азъ съмъ инокъ отъ ордена на светого Доминика.

— Жозе не е фамилно име ; повтори сѣдниктъ. Кое е името на фамиліята ви, донъ Жозе ?

— Немамъ вече фамилія, отговори доминиканецтъ, а колкото за името ѝ, нема да го кажъ.

— Дѣ си са родилъ ? послѣдова предсѣдательтъ.

— Въ Гренада, отговори Жозе, и на тѣзи дума очитѣ му проронихъ сълзи, като че душата му са покърти внезапно отъ нѣкое мило въспоминаніе.

— Приближи са, рече сѣдниктъ.

Иноктъ пристѣпи до массата на която лежѣше Евангеліе отворено. Сѣдниктъ му заповѣда да си тури рѣката на него и като го погледнѣ втречено рече му :

— Заклеващъ ли са въ Бога и въ светото Евангеліе че ще кажешъ сичката истина за каквото та попыташь ?

— Заклевамъ са, отговори Жозе.

— Заклеващъ ли са че ще я кажешъ и противъ себеси ?

— Заклевамъ са рече доминиканецтъ съ твърдѣ гласъ.

— Добръ ; ты ли уби Преосвещеннаго Петра Арбуеза великыя инквизиторъ Севилскый ?

— Азъ, отговори Жозе.